

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România . . . . . 40 lei
 6 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

O creanță admisă la masa falimentului mai poate fi contestată în urma verificării? de d-l P. Vasilescu.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, s. I: *Minist. cultelor și instrucțiunilor publice (Ad ția casei școalelor) cu Eugenia M. Brăilescu ș a.;*
 Idem, s. II: *Moise sin Luzic, recurs corecțional;*
 Idem, s. III: *N. Feher & Co. cu Rada și C-în Bratoșin;*
 Curtea de apel din Galați, s. I: *Frații G. și P. Chelmen cu Lazăr Teodorescu și altul.*

O creanță admisă la masa falimentului mai poate fi contestată în urma verificării?

În ziua de 17 Iunie anul acesta Inalta Curte de casație, secția III-a, prin decizia No. 165 *), s'a pronunțat în următoarea speță foarte importantă: Firma comercială N. Feher & Comp., cerând Tribunalului de Râmnicul-Sărat declararea în stare de faliment a comerciantului Constantin Bratoșin, tribunalul a fixat pentru verificarea creanțelor ziua de 17 Martie 1907.

Cu câteva zile în urma verificării, soția numitului falit, d-na Rada Bratoșin, a cerut judecătorului-sindic să fie admisă cu privilegiu la masa falimentului și creanța sa dotală în valoare de lei 7.215. Sindicul fixează ziua de 4 Aprilie 1907 pentru verificarea acestei creanțe tardive, când, nevindindu-se nici o contestație contra ei, o admite la pasivul falimentului.

După verificarea acestei creanțe firma N. Feher & Comp. face contestație contra admiterii ei, pe care judecătorul-sindic o trimite în judecata tribunalului și numita instanță o respinge însă ca inadmisibilă în principiu.

Contestatorul face apel și Curtea confirmă sentința tribunalului.

În recurs, Inalta Curte găsește că bine și legal

instanțele de fond au judecat afacerea respingând recursul.

Motivele de casare erau că: din combinarea art. 772, 774 și 780 din Codul de comerț rezultă că creanțele prezentate tardiv la masa falimentului pot fi contestate chiar după închiderea procesului-verbal de verificare; că, pentru verificarea creanțelor tardive, se cere a fi făcută aceeași notificare creditorilor ca și pentru verificarea făcută în termenul fixat prin sentința declarativă.

Respingând însă recursul, Inalta Curte dă în această speță următoarea soluție: „Prin articolele 772, 774 și 780 din Codul comercial se consacra principiul că o creanță odată admisă la masa falimentului, fără ca în potriiva ei să se fi făcut contestație de către cei interesați cu prilejul verificării, acea creanță rămâne bine admisă și nici o contestație nu se mai poate face contra ei, afară de cazul când s'ar constata fals, dol, eroare esențială de fapt, sau descoperire de titluri până atunci necunoscute, prevăzute de art. 780, alin. 5 din Codul comercial“.

«Astfel, argumentul invocat de firma comercială că n'a putut face contestație în contra unei verificări în timpul admiterii ei la masa falimentului, pentru că n'ar fi fost încunoștințată, nu poate fi luat în seamă, întru cât legea comercială nu cere să se facă asemenea încunoștințări creditorilor, când e vorba de verificări izolate».

Punând în discuție această speță, adoptăm în totul soluția Inaltei Curți, încercând a stabili în acest sens un principiu.

După cum am văzut, două sunt punctele puse în discuție: cel dintâiu este în privința admisibilității în principiu a contestației după verificarea creanțelor și al doilea în privința notificării cu prilejul verificărilor tardive.

În ce privește primul punct motivele sunt următoarele:

*) A se vedea în acest număr la pag. 541.

I.—Motive scoase din texte pozitive de lege. Din redacția articolelor 772 și 774 din Codul comercial reiese destul de limpede că opozițiunile contra creanțelor admise la masa falimentului se fac în timpul verificării. Pentru a vedea acest lucru, cineva nu trebuie să recurgă la subtilitate de interpretare. Dela prima lectură a acestor articole cineva se poate convinge de aceasta. Dar ceea ce dă acestei afirmații o putere și mai mare de adevăr este aliniatul 5 din art. 780 din Codul de comerț. Acest aliniat arată lămurit cazurile în cari se pot face contestații în urma verificării. Cazurile sunt arătate în chip limitativ: fals, dol, eroare esențială de fapt și descoperire de titluri necunoscute. În afară de aceste cazuri, toate contestațiile se fac deci în timpul verificării.

La italieni aceste cazuri sunt prevăzute în art. 770, alin. 3 din Codul comercial ¹⁾.

Codul de comerț francez, mai învechit decât codul nostru și cel italian, nu prevede o asemenea dispoziție; jurisprudența franceză, pasionată totdeauna după inovații, de data asta aprobată și de doctrină, susține însă de mult această idee, introducând-o în practica judecătorească ²⁾. Formula pe care ea se întemeiază este teoria contractului judiciar ³⁾. În adevăr, verificarea creanțelor se face contradictoriu cu creditorii, cari alcătesc prin creanțele lor masa credală. Din moment ce o creanță este admisă la pasivul falimentului, o recunoaștere judiciară tacită se presupune din partea creditorilor, un contract judiciar intervine între aceștia și creditorul care își declară creanța, obiectul contractului fiind admiterea creanței la masa credală, sau, mai juridic vorbind, recunoașterea unui drept preexistent prevăzut în creanța ce se verifică. Acest contract judiciar se încheie sub privigherea judecătorului-sindic, este sancționat prin autoritatea jurisdicției sale grațioase.

De aci următoarele consecințe: odată admisă creanța, ea nu mai poate fi retrasă sau redusă de sindic, nici titularul ei să mai ceară în urmă vreun supliment, dacă a fost declarată pentru o sumă mai mică decât valoarea ei nominală, afară de cazul când și-a rezervat expres la verificare acest drept; nici creditorii, cari nu s'au o-pus la admiterea ei, s'o mai contesteze în urmă.

¹⁾ Vidari: «Corso di Diritto Commerciale», volumul VIII, No. 7952.

²⁾ D. 82, 1, 247; D. 85, 1, 413; D. 1900, 2, 48. Jurisprudențe citate de Lyon Caen & Renault. «Traité de droit commerciale», III éd., T. VII-ème, No. 549, p. 504 și de Thallér. «Traité Élémentaire de droit commerciale», III éd., No. 1895, p. 941.

³⁾ D. 1900, 1, 432. Jurisprudența citată de Thallér, op. cit., No. 1895 și urm. Vezi și Lyon Caen & Renault, op. cit., No. 539 și următorii.

Se face o derogare la această regulă pentru cazurile enumerate mai sus: fals, dol, eroare esențială de fapt, descoperire de titluri necunoscute.

Această derogare se face pe temeiul asemănării dintre admiterea creanței la pasivul falimentului cu convenția din dreptul comun. După cum o convenție poate fi anulată pentru cauză de dol, eroare, etc., tot așa și o creanță verificată poate fi contestată pentru unul din aceste vicii de consimțământ.

Iată juridicește cum se explică aliniatul 5 din art. 780 din codul nostru de comerț.

Alte consecințe ale teoriei contractului judiciar:

Această idee se aplică nu numai în privința condițiilor principale ale creanței admise, dar și în ce privește condițiunile accesorii ale ei, cum de pildă privilegiul, ipoteca.

Procesul-verbal, care încheie operația verificării, constituie un titlu, un act probatoriu pentru creditorii verificați; deci, chiar în cazul când ei ar pierde creanța, dreptul lor și-l poate valorifica prin acest proces-verbal. De aceea, în procesul-verbal se constată numele și domiciliul creditorilor, descrierea amănunțită a creanțelor, dacă au fost contestate sau nu, etc. (art. 772, alin. 6 din Codul comercial).

Acest proces-verbal este definitiv și irevocabil, și unii autori îi atribue caracterul autorității lucrului judecat ⁴⁾.

II.—Pe lângă acest motiv juridic mai avem un motiv de ordin practic. La regula generală stabilită prin art. 772 și 774 din Codul comercial, în privința inadmisibilității contestației după verificarea creanțelor, făcându-se derogarea din articolul 780, alin. 5, nu mai are cineva interes să susțină teoria afirmativă, adică admisibilitatea contestației în principiu, fiindcă derogarea este așa de largă încât anihilează regula generală, o face inutilă. În adevăr, admitând, prin imposibil, cazul că o creanță admisă s'ar putea contesta, ei bine în contestație trebuie să invoci un motiv, de pildă că creanța nu este reală, etc. Dar acest motiv îl poți invoca și în ipoteza neadmisibilității opoziției în urma verificării creanței, mai ales prin calea excepțională, pe care o deschide cazul de dol. Noțiunea dolului este așa de vagă încât ea îți înlesnește să invoci aproape orice motiv, să te folosești aproape de orice mijloc de probă.

III.—Contestația după verificare devine inutilă prin seriozitatea cu care judecătorul-sindic controlează creanțele, când este vorba de a le admite la masa falimentului. Sindicul poate consulta

⁴⁾ Lyon Caen & Renault, în opul și numerile citate mai sus.

registrele creditorului, a cărui creanță o verifică; poate chema pe falit sau orice altă persoană ar putea să-i dea în această privință vreo lămurire; verificarea se face față fiind toate persoanele interesate. (Art. 770 și 772 din Codul comercial).

IV.—Opoziția contra creanței verificate contrazice procedura falimentului, care are un caracter de urgență, străgânind lichidarea sa, prelungind durata unei situații nesigure ⁵⁾.

Venind la al doilea punct al subiectului de care ne ocupăm, susținem, ca și Inalta Curte, că pentru declararea creanțelor tardive nu mai trebuie făcută nici o notificare creditorilor masei falimentului. Motivele sunt următoarele:

1. Unde legea cere notificare o spune.

Aceasta se vede din art. 774 din Codul com., unde, vorbindu-se de verificarea creanțelor în ziua fixată prin sentința declarativă, se prevede în chip expres notificarea. Iar când în art. 780 din Codul comercial se vorbește de declararea creanțelor tardive și de constatarea lor, legea nu mai vorbește nimic de acest lucru.

Să nu se interpreteze aliniatul 3 al art. 780 în sensul că el, referindu-se la art. 772, ar face vreo aluzie la notificare. Articolul 772 în tot cuprinsul său nu vorbește de loc de aceasta, ci de operația pe care judecătorul-sindic trebuie s'o facă în timpul verificării. Deci verificarea creanțelor tardive se face fără nici o notificare.

2. Că această interpretare juridică este justă ne-o dovedește starea de fapt a lucrurilor: legiuitorul, cu prilejul declarării creanțelor în termenul fixat prin sentința declarativă, a luat, prin articolele 754, 769, 774 și 937 din Codul comercial, întins măsuri de încunoștințare. Pentru a forma tabloul creditorilor și a-i înștiința în privința declarării și verificării creanțelor ce au, sindicul consultă bilanțul, registrele și toate hârtiile falitului; culege informațiuni de ori unde crede că ar putea să le aibă; astfel că, în aceste condiții, greu s'ar putea întâmpla să rămână vreun creditor neînștiințat. Când dar măsuri riguroase de publicitate și notificare se iau cu acest prilej de judecătorul-sindic, se cuvine, după cum susține Inalta Curte, ca și creditorii în urmă să fie mai vigilenți și să se intereseze, fără a mai fi înștiințați, de ce se mai întâmplă până la ultima repartiție a activului falimentului.

3. Dacă notificări noi ar trebui făcute cu prilejul fiecărei verificări izolate, cheltuelile s'ar ridica la sume colosale, fapt care ar contrazice caracterul economic al procedurii falimentului. Instituția falimentului are de scop să apere interesele

creditorilor ⁶⁾. Pentru aceasta,—după cum cu drept cuvânt spune Thallér ⁷⁾—un fel de asociație se formează între creditorii pentru a micșora pierderea tuturor, contribuind fiecare la această pierdere. Pentru economia administrației și a apărării intereselor comune, din toate creanțele lor izolate o creanță unică și indivizibilă se formează, al cărei reprezentant este sindicul. Când dar, cu sacrificiul masei falimentului, s'au făcut odată încunoștințări tuturor celor interesați, este contra echității a obliga această masă a face noi înștiințări cu prilejul fiecărei verificări tardive. Dacă faptul că în legislația actuală nu se mai fac comunicări pentru verificările tardive este o imperfecție, asta provine dintr'o lacună a legii. La o nouă reformă a legislațiunii falimentului ar trebui inserată o dispoziție, care să prevadă expres că și pentru verificările tardive trebuiesc comunicări ca la verificarea făcută în termen. Aceste comunicări să se facă însă cu cheltuiala creditorului întârziat și aceasta din pricina neglijenței sale. Noua dispoziție ar cadra foarte bine cu ultimul aliniat al art. 780 din Codul comercial. Dar până atunci nu se poate obliga masa credală să mai suporte cheltueli cu asemenea comunicări, fiindcă n'ar fi echitabil, și aceasta cu atât mai mult cu cât legea n'o obligă.

În urma celor expuse mai sus, încheiem că soluția Inaltei Curți în această chestie este în armonie cu legea și echitatea, și că bine ar fi ca din această soluție să se stabilească un principiu fix.

Ploești, 16 Octombrie 1909.

P. Vasilescu
Licențiat în filozofie
Doctor în drept din Paris, Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 19 Maiu 1909

Președenția d-lui **G. N. BAGDAT**, prim-președinte

Ministerul cultelor și instrucțiunii publice (Administrația casei școlare) cu **Eugenia M. Brăilescu ș. a.**

Legea autentificării actelor.—Interpretarea dispozițiilor ei.—Dacă se poate face după dispozițiuni cuprinse în alte legi.—Autentificarea ei de un ajutor de primar.—Nulitatea procurii. (Art. 11 din legea autentificării actelor).

Legea autentificării actelor fiind o lege specială, interpretarea dispozițiilor cuprinse într'insa nu se poate face după dispoziții cuprinse în alte legi.

Prin urmare, când legiuitorul, prin art. 11 din aceea lege, se exprimă în termeni categorici și prevede că autentificarea se face de primar, nu se poate susține că ea se poate face și de ajutorul de primar sub motiv că, după legea comună, acesta ar înlocui pe primar în toate atribuțiunile funcțiunii,

⁶⁾ Lyon Caen & Renault, op. cit. No. 20, p. 20 și M. A. Dumitrescu: «Codul de comerț», vol. VI, No. 16, pag. 16.

⁷⁾ Thallér, op. cit., No. 1697, p. 837.

⁵⁾ Lyon Caen & Renault, op. cit., No. 539, p. 563

de oarece atribuțiunile date primarului prin diferite legi speciale, nu pot fi exercitate de către ajutorul de primar, dacă în acea lege specială nu se prevede aceasta în mod expres.

Astfel, o procură autentificată de ajutorul de primar nu are nici o existență legală.

Deciziunea 218/909. — Casată, după recursul făcut de Ministerul cultelor și instrucțiunii publice (Administrația Casei școalelor), deciziunea Curții de apel Iași, s. II, No. 62/907, dată în proces cu Eugenia M. Brăilescu și Mihail Brăilescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Cireșeanu, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat N. Papadat, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Procura dată avocatului soților Brăilescu, pentru a cere perimarea apelului, nu este autentificată de primar, după cum prevede legea, și prin aceasta s'a violat art. 6, 7, 8 și 11 din legea autentificării actelor».

Având în vedere că prin decizia atacată cu recurs s'a admis cererea de perimare făcută de d-l avocat B. Sculy Logothetides, în calitate de procurator al soților Brăilescu, intimați în acest recurs, și s'a declarat perimat apelul făcut de Epitropia Institutului Anastase Bașotă, reprezentată prin Casa școalelor, în contra sentinței Tribunalului Dorohoiu No. 529/904;

Având în vedere că se constată că, cu ocazia judecării cererii de perimare, Casa școalelor a cerut, sub formă de incident, anularea procurei în virtutea căreia d-l avocat Sculy a făcut cererea de perimare, pentru motivul că ea fiind autentificată de ajutorul de primar, iar nu de primar chiar, este autentificată de un ofițer public incompetent;

Având în vedere că Curtea a respins acest incident ca nefondat;

Considerând că Curtea de fond constată că procura în chestiune este autentificată de către ajutorul de primar al comunei Hilișău;

Considerând că art. 11 din legea autentificării actelor din 1886 prevede că la judecătorii comunale autentificarea se face de primar asistat de notar; că legea autentificării actelor fiind o lege specială, interpretarea dispozițiilor cuprinse într'nsa nu se poate face după dispoziții cuprinse în alte legi;

Că, prin urmare, când legiuitorul, prin art. 11 sus menționat, se exprimă în termeni atât de categorici și prevede că autentificarea se face de primar, nu se poate susține că ea se poate face și de ajutorul de primar, pe motiv că după legea comunală acesta ar înlocui pe primar în toate atribuțiunile funcției sale;

Că dacă în diferitele articole din legea comunală, și mai cu seamă în art. 64, se prevede că primarul poate să delege parte din puterile sale ajutorului său, aceasta este numai în cât privește partea administrativă a comunei;

Că celelalte atribuțiuni date primarului prin diferite legi speciale, cum este în speță autentificarea actelor în comunele rurale, ele nu pot fi exercitate de către ajutorul de primar, dacă în legea specială nu se prevede aceasta în mod expres;

Că această competență dată exclusiv primarului, rezultă și din dispozițiile ultimului alineat al art. 11 din legea autentificării actelor, care prevede că dacă primarul nu știe carte, atunci legalizarea actului nu se poate face la primărie, ci, în asemenea caz, părțile se vor adresa la judecătoria de ocol respectivă;

Că, prin urmare, în speță, procura dată d-lui avocat

Sculy de către soții Brăilescu, fiind autentificată de ajutorul de primar al comunei Hilișău, este autentificată de un ofițer public incompetent, astfel că nu are nici o existență legală;

Că prin urmare, Curtea de apel hotărînd, cu toată opunerea Casei școalelor, că acea procură este în regulă, și primind cererea de perimare făcută pe baza ei, a comis un exces de putere și a violat art. 11 din legea autentificării actelor;

Că, deci, motivul I de casare este fondat și urmează să fie admis fără a se mai discuta celălalt motiv de casare.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 3 Iunie 1909

Președenția D-lui N. MANDREA, președinte

Moise sin Luzic, recurs corecțional

Circumstanțe atenuante.—Constatarea lor de către instanța de fond.—Dacă aplicarea pedepsei pentru un delict, când se constată circumstanțe atenuante, poate fi făcută peste minimum pedepsei prevăzută de lege pentru acel delict.—(Art. 60 din Codul penal).

Atunci când se recunoaște circumstanțe atenuante, judecătorii sunt autorizați să aplice o pedeapsă care să fie sub minimum prevăzut de lege pentru faptul de care inculpatul s'a făcut culpabil, de oarece, dacă și fără aplicarea art. 60, judecătorii pot să dea până la minimum pedepsei prevăzută de articolul aplicat, apoi constatarea circumstanțelor ușurătoare ar fi fără nici o însemnătate și n'ar avea nici un efect.

Astfel, dacă minimum pedepsei pentru un delict este o lună, constatându-se circumstanțe atenuante, instanța de fond nu poate aplica pedeapsa decât sub minimum de o lună, iar nu o pedeapsă de două luni.

Deciziunea No. 1.537/909. — Casată, după recursul făcut de Moise sin Luzic, decizia No. 95 din 1909 a Curții de apel București, s. II, și trimis procesul să se judece de Curtea de apel Galați.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Duculescu, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Exces de putere și violarea dispozițiilor art. 60 din Codul penal, combinat cu art. 81, alin II din Legea recrutării

«In adevăr: Curtea de apel, prin decizia ce atacăm, socotise că bine a dat două luni închisoare Trib. Ilfov, s. IV, prin sentința No. 810/908, dată asupra opoziției făcută de recurent, și o menține ca fiind legală. Or, cum textul art. 81, alin. II. din Legea recrutării pedepsește cu închisoare dela 1—6 luni pe cei ce se fac pasibili de pedeapsa prevăzută în acest articol, tribunalul aplicând și art. 60, urma deci să dea o pedeapsă cu un grad mai jos, sau, în orice caz, o pedeapsă sub minimum special, adică mai puțin ca o lună, nu două cum a dat. Procederea instanței de fond face ca decizia să fie casabilă ca fiind dată cu exces de putere și violarea dispozițiilor legii penale mai sus arătate».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin

care recurentul a fost condamnat la două luni închisoare corecțională pentru delictul prevăzut de art. 81, alin. II, din Legea recrutării, făcându-se și aplicarea art. 60 din Codul penal;

Considerând că pedeapsa prevăzută de citatul art. 81 este dela o lună la șase luni;

Considerând că atunci când se recunoaște circumstanțe atenuante judecătorii sunt, precum zice legea, autorizați să aplice o pedeapsă care să fie sub minimum prevăzut de lege pentru faptul de care inculpatul s'a făcut culpabil, de oarece, dacă și fără aplicarea art. 60 din Codul penal, judecătorii pot să dea până la minimum pedepsei prevăzută de articolul aplicat, apoi constatarea circumstanțelor ușurătoare ar fi fără nici o însemnătate și n'ar avea nici un efect, dacă, pe temeiul art. 60, judecătorii n'ar fi autorizați să reducă pedeapsa sub minimum;

Ca, în speță, fiind constatate circumstanțe atenuante, Curtea nu putea să condamne pe recurent decât sub minimum de o lună prevăzut de art. 81, alin. II, din Legea recrutării;

Că, condamându-l la două luni, Curtea de apel a violat dispozițiile art. 60 din Codul penal, așa că motivul de casare e întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 17 Iunie 1909

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

N. Feher & Co. cu Rada C. Bratoșin

Verificarea creanțelor. — Dacă în contra unei creanțe admisă la masa falimentului fără ca în contra ei să se fi făcut vreo contestație cu ocazia verificării, mai poate fi contestată. — Excepțiuni la acest principiu. — (Art. 772, 774 și 780 din Codul comercial).

Prin art. 772, 774 și 780 din Codul comercial se consacră principiul că o creanță, odată admisă la masa falimentului fără ca împotriva ei să se fi făcut contestație de către cei interesați cu ocazia verificării ei, acea creanță rămâne bine admisă și nici o contestațiune nu se mai poate face în contra ei afară de cazul când s'ar constata fals, dol, eroare esențială de fapt, sau descoperire de titluri până atunci necunoscute, prevăzut de art. 780, alin V, din Codul comercial.

Astfel, argumentul invocat de o firmă comercială, că nu a putut face contestațiune în contra unei verificări în timpul admiterii ei la masa falimentului, pentru că n'ar fi fost încunoștințată, nu poate fi luat în seamă, întru cât legea comercială nu cere să se facă asemenea încunoștințări creditorilor când e vorba de verificări izolate.

Deciziunea No. 165/909. — Respins recursul făcut de Neculai Feher & Co., Soc. în comandită, contra deciziunii Curții de apel Galați, secția II, No. 29/907, dată în proces cu Rada C. Bratoșin, Const. S. Bratoșin, personal și soț, și judele sindic al Trib. R.-Sărat.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat N. Saita, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Cernea în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat de recurent:

«Exces de putere și violarea art 772, 774 și 780 din Codul comercial.

«Din combinarea acestor texte de lege rezultă că legiuitorul a voit a da creditorilor puțința de a contesta, chiar după închiderea procesului-verbal de verificare a creanțelor, creanțele prezentate tardiv pentru a fi înscrise la masa falimentului.

«Curtea, tăgăduind această regulă, interpretează în mod greșit textele ce invocă și comite un invederat exces de putere».

Având în vedere că, din deciziunea supusă recursului, rezultă că Tribunalul de R.-Sărat, după cererea recurentei firme N. Feher & Co., declarând în stare de faliment pe intimatul în recurs, Constantin Bratoșin, a fixat termen pentru verificarea creanțelor la 17 Martie 1907;

Că judecătorul sindic a verificat și a admis, la masa falimentului, creanțele în număr de 7, cari au fost declarate în termenul fixat de tribunal;

Că, în urmă, la 29 Martie, intimata în recurs Rada Bratoșin, soția falitului, cere judecătorului-sindic să fie verificată și admisă la pasivul falimentului cu privilegiu, și creanța sa dotală în sumă de 7215 lei, constatată prin actul dotal autentificat de tribunal la No. 1950/905, și pentru care înzestrătorul luase o inscripție ipotecară asupra averii imobiliare a soțului încă dela 22 Aprilie 1906, cu aproape un an înainte de încetarea plăților de către Bratoșin, iar judecătorul sindic fixează termenul de 4 Aprilie 1907, când, ne ivindu-se nici o contestație, a admis cererea făcută de Rada Bratoșin;

Că recurenta firmă, N. Feher et C-ie, face contestație în contra admiterii cu privilegiu a zisei creanțe; că, înaintea judecătorului sindic se trimite această contestație în judecata tribunalului, întru cât valoarea acelei creanțe întrece suma de 1500 lei;

Că tribunalul a respins ca inadmisibilă în principiu, iar recurenta firmă, Feher et C-ie, făcând apel, Curtea a confirmat sentința tribunalului;

Având în vedere dispozițiunile articolelor 772, 774 și 780 din Codul comercial;

Considerând că prin aceste texte de lege se consacră principiul că o creanță, odată admisă la masa falimentului, fără ca împotriva ei să se fi făcut contestațiune de către cei interesați, cu ocaziunea verificării ei, acea creanță rămâne bine admisă, și nici o contestațiune nu se mai poate face în contra ei;

Că prin alin. 5 al art. 780 suscitât din Codul comercial se prevede o excepțiune la această regulă, în caz de descoperire de fals, de dol, de erori esențiale de fapt sau de descoperire de titluri până atunci necunoscute; că în aceste cazuri se poate face opozițiune contra admiterilor de creanțe deja efectuate;

Că, însă, în speță, Curtea de apel constată în fapt că, la prima instanță, contestațiunea firmei N. Feher et C-ie nu s'a sprijinit pe nici una din cauzele prevăzute în alin. 5 al art. 780 din Codul comercial, iar în apel s'a mărginit numai a afirma în treacăt că admiterea creanței cu privilegiu ar fi fost obținută de Rada Bratoșiu prin fraudă, fără însă să articuleze fapte precise din cari s'ar putea deduce fraudă;

Considerând că argumentul invocat de recurenta firmă, că n'a putut face contestațiune în contra verificării sus menționatei creanțe, chiar în timpul admiterii ei la masa falimentului, pentru că n'a fost încunoștințată, nu poate face admisibil recursul său, întru cât legea comercială nu cere să se facă asemenea încunoștințare creditorilor când e vorba de verificări izolate, ca, în speță; că ar fi fost ruinător chiar ca să se recurgă la citații adresate tuturor creditorilor din țară și din străinătate; că legiuitorul, tocmai pentru a evita și cheltuelile și străgănilile cu îndeplinirea procedurii chemărilor individuale, a dispus ca, prin chiar sentința de declarare a falimentului, să se fixeze timpul pentru verificarea crean-

țelor și creditorii sunt încunoștiințați prin publicarea sentinței;

Că dacă acesta e sistemul legii în ce privește chemarea creditorilor, învederat că ei trebuie să se întereze ca să afle de câteori se face o cerere de verificare ulterioară judecării tuturor contestatorilor ca să intervie sau să facă contestațiune la verificarea creanțelor ce s'ar prezenta;

Că așa dispune legea se învederează din chiar dispozițiile art. 780, care trimite la art. 772, unde se vede că nu se citează individual creditorii la verificare;

Că, dar, Curtea de apel n'a violat nici un text de lege când a respins ca inadmisibilă contestațiunea firmei recurente;

Că, deci, motivul invocat este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

NOTA. — A se cerceta asupra acestei chestiuni interesanta monografie a d-lui P. Vasilescu ce publicăm în prima pagină. (N. R.)

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, S. I

Audiența dela 5 Iunie 1909

Președenția d-lui M. A. BEȘTELEI, președinte

Frații G. și P. Chelemen cu Lazăr Teodorescu și altul

Contract de arendare. — Ordonanță de evacuare. — Neexecutarea ei. — Considerarea ei ca neexistentă. — Arendare. — Condițiune rezolutorie. — Îngăduire de plata arenzii. — Dacă ea constituie o renunțare la pactul comisoriu. — (Art. 2 din Legea proprietarilor și art. 1020, 1021 și 1429 din Codul civil).

1. Partea este în drept să renunțe la executarea unei ordonanțe prezidențiale de evacuare, dată conform art. 2 din Legea proprietarilor, fără ca pentru aceasta să fie nevoie de consimțământul părților contra cărora era dată, întru cât dânsii n'au fost chemați și nici n'au luat parte la darea ei; că, în asemenea caz, ordonanța de evacuare se consideră ca neexistentă, iar contractul la care se referă rămâne să-și producă efectele sale prin voința părții care singură a luat parte la rezilierea lui, reziliere de care n'a mai voit să uzeze.

2. Imprejurarea că proprietarul sau arendașul, în loc să uzeze de condițiunea rezolutorie expresă dintr'un contract, a pus sechestrul asigurător pentru plata arenzii datorite, nu poate fi considerată ca o renunțare la condițiunea rezolutorie.

3. Renunțările fiind de drept strict, simpla îngăduire a proprietarului față de arendaș, de a i se plăti arenda cu câteva zile în urma termenului stipulat în contract, nu poate constitui o renunțare pentru totdeauna la clauza pactului comisoriu expres, prevăzut în contractul de arendare.

Curtea,

Având în vedere că apelanții, Frații G. și P. Chelemen, își întemeiază apelul lor pe următoarele motive:

1. Că intimatul Lazăr Teodorescu a renunțat în mod tacit la condițiunea rezolutorie expresă ce era înscrisă în contractul de subarendare, prin faptul că venind la scadența câștiul de 20 August 1908, în loc să uzeze de această clauză, cere și obține aplicarea sechestrului asigurător pentru plata arenzii; apoi cere și rezilierea contractului și expluzarea lor de pe moșie, lucru ce se încuviințează de Tribunalul Brăila, prin ordonanța prezidențială No. 246 din 28 August 1908; dar intimatul nu se folosește nici de sechestrul asigurător, nici de această ordonanță, și primește câștiul la 10 Septembrie

1908, neprevalându-se de condițiunea rezolutorie nici dânsul și nici proprietarii, cari primesc câștiul de asemenea cu întârziere; că prin aceasta contractul vechiu ar fi încetat și a luat naștere un nou contract, sub condițiunile cari în localitate au loc de obicei arenzile și chirii fără termen, cu puțință pentru părți de a pune capăt prin concediul dat după obiceiul locului;

2. Că, chiar de s'ar presupune că contractul vechiu a rămas în ființă, acest contract urmează să se execute fără condițiunea rezolutorie expresă, la aplicațiunea căreia s'ar fi renunțat prin primirea câștiului peste termen, întru cât s'a primit fără nici o rezervă și nici n'au fost deșteptați printr'o somațiune că pe viitor are să uzeze de zisa condițiune;

În ce privește primul motiv:

Având în vedere că este adevărat că, apelanții neplătind la timp câștiul de 20 August 1908, intimatul Lazăr Teodorescu a cerut mai întâi înființarea unui sechestrul asigurător pe averea lor și apoi imediat a cerut și obținut ordonanța prezidențială No. 246 din 28 August 1908 pentru rezilierea contractului și evacuarea moșiei, de care ordonanță însă n'a mai uzat, de oarece la 31 August 1908 și-a primit, prin bancherul Elie S. Tetenes, câștiul de 20 August 1908, după cum rezultă din chitanța aflată la dosar, obligându-se a cere ridicarea sechestrului și lăsând ca arendașii să continue exploatarea moșiei înainte;

Având în vedere că acea ordonanță de evacuare fiind obținută fără participarea arendașilor, căci a fost dată, conform art. 2 din Legea proprietarilor, fără citirea părților, numai după cererea arendașului principal, care exercita drepturile proprietarilor pe baza contractului de subarendare și investit cu formula executorie, dânsul era în drept să renunțe la executarea acelei ordonanțe, fără să fi fost nevoie de consimțământul subarendașilor contra cărora era dată, întru cât dânsii n'au fost chemați și nici n'au luat parte la darea ei;

Că prin o asemenea renunțare, zisa ordonanță se consideră ca neexistentă și contractul de subarendă, la care se referă, a rămas să-și producă efectele sale prin voința părții, care singură a luat parte la rezilierea lui, reziliere de care n'a mai voit să uzeze, așa că nu poate fi vorba de un contract, după cum pretind apelanții;

Că, a se admite aceasta, ar fi să se atribue intimatului o intențiune pe care n'a putut s'o aibă niciodată, fiind inadmisibil a se crede că el, care avea luată moșia în aceleași condițiuni în cari o subarendase apelanților, să favorizeze pe subarendași, iar el să rămână la discrețiunea proprietarilor, cari ar fi putut să uzeze de clauza rezolutorie contra sa prin neplata câștiurilor arenzei la termene, expunându-l astfel la daune către subarendașii săi;

Că, alegațiunea făcută de apelanți, că nici proprietarii nu s'au prevalat de această clauză, primind același câștiu după expirarea termenului ce-l aveau cu arendașul principal, este neexactă în fapt, căci din însăși scrisorile de cari s'au servit apelanții rezultă că câștiul s'a plătit la timp proprietarilor. În adevăr, după renunțarea arendașului Teodorescu la executarea ordonanței de rezilierea contractului de subarendare și evacuarea moșiei, apelanții plătesc direct proprietarilor, la 1 Septembrie 1908, prin bancherul Tetenes din Brăila, cea mai mare parte din câștiul datorit și numai un rest de 11.150 lei, partea unuia dintre coproprietari au plătit-o la 10 Septembrie 1908, adică cu o întârziere de 10 zile peste termenul de 1 Septembrie fixat prin contractul principal, așa că îngăduința unuia dintre coproprietari nu poate avea nici o influență asupra celorlalți coproprietari;

Având în vedere că nici împrejurarea că intimatul, în loc să uzeze de condițiunea rezolutorie expresă din contract, a pus sechestrul asigurător pentru plata arenzii datorite, nu poate fi considerată ca o renunțare la această condițiune. În adevăr, nimic nu se opune ca credito-

rul să ia toate măsurile spre a-și asigura plata creanței sale, și tocmai prin aceste măsuri Teodorescu și-a manifestat constanta sa intențiune de a nu renunța la rezoluțiunea expresă din contractul de subarendare;

Că, așa fiind, primul motiv este neîntemeiat.

În ce privește al doilea motiv :

Având în vedere că, după cele expuse prin considerentele de mai sus, rămâne stabilit că prin faptul că intimatul Lazăr Teodorescu a primit căștiul de 20 August 1908 cu oarecare întârziere, n'a înțeles să renunțe la clauza rezolutorie expresă din contract;

În adevăr, pentru ca un arendaș să fie autorizat să creadă că proprietarul a renunțat la o asemenea clauză trebuie să aibă motive serioase din cari să deducă această renunțare. Renunțările sunt de drept strict și nu se pot deduce din o simplă îngăduință de câteva zile, o singură dată și numai în urma asigurărilor ce i se dăduse de casa Tetenes, care luase asupra sa obligațiunea de a plăti acel căștiu, că Teodorescu a înțeles a renunța pentru totdeauna la clauza pactului comisoriu expres prevăzut în contractul de subarendare;

Că nici una din părți n'a înțeles că se renunțase la clauza pactului comisoriu din contract, aceasta rezultă și din împrejurarea că, pe când la căștiul de August 1908, apelanții oferiseră lui Teodorescu destule garanții prin recolta ce aveau pe moșie și prin bancherul Tetenes, la căștiul de 12 Martie 1909, nu numai că nu oferă lui Teodorescu nici o modalitate cum îi vor plăti căștiul, ci, din contră, se supun și părăsesc de fapt imobilul, fără nici o obiecțiune, după cum se constată din procesul-verbal încheiat de portărelul Tribunalului Brăila în ziua de 18 Martie 1909;

Având în vedere că oferta de plata căștiului, făcută acum înaintea Curții de A. A. Ardavani pentru apelanți, este tardivă;

Că, așa fiind, și acest motiv este neîntemeiat și în baza art. 1429, alin. II, combinat cu art. 1020 și 1021 din Codul civil, urmează a se respinge apelul lui G. și P. Chelemen în această privință, menținându-se rezilierea și evacuarea admisă prin ordonanța apelată;

Având în vedere că intimatul Lazăr Teodorescu a mai cerut la prima instanță și s'a admis, cu titlu de daune, suma de 36.250 lei, arenda pe șase luni, timpul necesar pentru o nouă rearendare;

Având în vedere că este necontestat că, imediat după ce s'a pronunțat rezilierea și s'a executat în mod provizoriu ordonanța prezidențială dată pentru evacuarea moșiei, intimatul a subarendat zisa moșie lui Iani M. Bociari, care a plătit căștiul arenzii pe arătatul timp prin anticipație;

Că, față cu această împrejurare, daunele pretinse de numitul intimat sunt nejustificate, și ca atare cată a se respinge; deci asupra acestui punct apelul este neîntemeiat și prin urmare cată a fi admis, în parte, apărându-se apelanții de plata arătatei sume.

În ce privește intervențiunea făcută de Iani M. Bociari, noul subarendas :

Având în vedere că acesta fiind, prin intervențiunea sa, a se menține rezilierea și evacuarea moșiei, admisă prin ordonanța apelată;

Având în vedere că, într-un cât apelul făcut de foștii subarendași s'a găsit neîntemeiat asupra acestui punct, zisa intervențiune este fără interes și ca atare cată a fi respinsă;

Văzând că apelanții au dobândit în parte câștig de cauză, în care caz cheltuelile de judecată cerute de părți cată a se compensa;

Văzând, în același timp, că A. A. Ardavani a depus la Curte suma de 36.250 lei, spre a servi la plata căștiului datorit de apelanți, în mod condițional, adică numai pentru cazul când se va găsi că apelanții sunt încă în termen să facă această plată, în care caz zisa sumă să se adjucece intimatului Lazăr Teodorescu, și cum Curtea a găsit că această ofertă de plată este tardivă, urmează ca arătata sumă să se restituie depunătorului;

Pentru aceste motive, admite în parte apelul făcut de G. Chelemen și P. Chelemen, etc.

(ss) M. A. Beștelei; D. Buzdugan; Em. Stroiici.

Opiniune

Susținem noi, în divergență cu părerea onoratei majorități :

1. Că contractul de sublocațiune intervenit între Lazăr Teodorescu și Frații Chelemen, autentificat de Tribunalul Roman la No. 1010 din 1906, și pe baza căruia s'a dat ordonanța de evacuare No. 71 din Martie a. c., atacată azi cu apel, era reziliat cu mult timp înainte de darea acestei ordonanțe; și 2. că, dacă în urma rezilierii Frații Chelemen au rămas încă în posesia moșiei, această posesie au exercitat-o nu continuând contractul reziliat, ci pe baza unui alt contract nou;

Și plecând dela aceste premize, contrare acelor dela cari pleacă majoritatea, ajungem neapărat și la o soluție contrarie;

Întrebarea este, modul nostru de a vedea e el conform cu regulile și principiile generale de drept? Noi credem că da; și motivele sunt următoarele :

În ce privește primul punct :

E constatat, și toate părțile din proces recunosc, că menționatul contract de subarendare dintre Lazăr Teodorescu și Frații Chelemen conține clauza rezolutorie expresă că dacă subarendașii nu se vor conforma întocmai acestui contract, fie pentru plata arenzii, fie pentru celelalte condițiuni, contractul se va rezilia de drept, fără panere în întârziere, fără judecată, fără a se face cea mai mică formalitate, ci numai în puterea contractului;

E de asemenea constatat și netăgăduit, că Frații Chelemen la epoca fixată pentru plata căștiului, 12 Martie a. c., nu l-a plătit, și un asemenea contract, aproape întreaga doctrină și jurisprudență, interpretând dispozițiunile art. 1020 și 1021 din Codul civil, declară că este reziliat de drept și că judecătorul în caz de contestație nu poate face altceva decât să declare că rezilierea s'a operat în virtutea voinței părților stipulată expres în contract;

Dar, deși acestea sunt principiile generale de drept, pentru că ne găsim în materie de arendare și pentru că se susține de unii autori că în contractele de arendare nu pot fi decât două feluri de pacte comisorii: unul care echivalează cu condiția rezolutorie tacită și care deci nu reziliază de plin drept contractul, și altul care echivalează cu condiția rezolutorie expresă, în sensul că deși contractul se reziliază fără intervenția judecătorului, a justiției, trebuie să existe și voința proprietarului care își rezervă totdeauna dreptul a nu rezilia contractul atunci când menținerea o găsește în interesul său, și a uza de celalalt drept, cerând executarea lui; înbrățișăm această teorie și, admitând că condiția rezolutorie expresă fiind introdusă în favoarea proprietarului, el are facultatea de a uza sau nu de ea, ne incumbă atunci, în dovedirea temeiniciei părerii ce susținem, ca pe lângă cele mai sus stabilite să mai facem dovada că proprietarul, în speța Lazăr Teodorescu, și-a manifestat voința de a rezilia contractul; — ori, această dovadă e făcută în mod cert și neîndoios din însăși expunerea faptelor procesului, unde se arată că Lazăr Teodorescu, prin petiția dată Tribunalului Brăila la 27 August 1908, pentru neplata căștiului atunci exigibil, cere, pe lângă plata acelui căștiu, să declare contractul reziliat și să ordone evacuarea moșiei, cerere care se încuviințează prin ordonanța prezidențială No. 246 din 28 August 1908;

Prin urmare, la Martie 1909 când Lazăr Teodorescu, pentru neplata căștiului de Martie 1909, cere din nou tribunalului ca, conform art. 2 din Legea proprietarilor, să se oblige Frații Chelemen la plata lui, să se declare reziliat contractul de arendare și să se ordone evacua-

rea imobilului, contractul pe baza căruia făcea această cerere era de mult reziliat prin îndeplinirea condițiunii rezolutorii exprese, unită cu voința proprietarului de a-l rezilia, așa că primul punct ce ne propusesem să-l stabilim l-am stabilit credem cu suficiență;

In ce privește al doilea punct :

Mai pretindem noi că acest contract de subarendare odată reziliat în modul arătat mai sus, adică prin îndeplinirea condițiunii rezolutorii exprese, unită cu voința proprietarului de a-l rezilia, manifestată această voință în afară de orice dubiu, este și rămâne desființat; deci nici părțile nici judecătorul și nimeni alt nu-l mai poate reînvia, nu-i mai poate da viață; și, ca consecință logică și naturală, trebuie să recunoaștem că, dacă sub-arendasii, Frații Chelemen, și în urma acestei rezilieri au rămas în posesia moșiei, ea a avut loc, după cum am arătat, în baza unui nou contract intervenit între părți, nu continuând vechiul contract care era desființat;

Se susține, este adevărat, și am recunoscut-o și noi, că acela care are dreptul să ceară rezilierea contractului, are dreptul să ceară și executarea lui; dar până când are un asemenea drept? Și la această întrebare doctrina răspunde, o declarăm fără teamă de a fi desminții, până când rezilierea nu a avut loc; de îndată însă ce condiția rezolutorie expresă s'a îndeplinit, contractul nu mai există fiind desființat prin voința părților, așa că nici ele, dacă ar voi să-l mențină, să-l valideze, nu mai pot; este un fapt îndeplinit pe care nici o putere omească nu-l poate șterge, după cum zice Laurent;

Această concepție juridică, sprijinită pe doctrină și principii generale de drept, este confirmată și prin dispozițiile art. 1464 din Codul civil, care spune «dacă, după expirarea arendării făcută cu termen, arendașul continuă și se lasă în posesie, atunci se formează o nouă arendă»; iar doctrina recunoaște că această tacită reconducție are loc nu numai când contractul se desființează prin expirarea termenului, ci și în cazuri analoge, când, de exemplu, se desființează prin reziliere, după cum e în speță;

Am stabilit dar: 1) că contractul intervenit între Lazăr Teodorescu și Frații Chelemen, autentificat de Tribunalul Roman la No. 1010 din 1906, a fost reziliat încă dela August 1908; și 2) că între ei a intervenit un alt contract, în ce condițiuni nu ne importă, nefiind acum nici locul, nici timpul a le examina, întru cât nu pot avea nici o influență asupra soluțiunii noastre; prin urmare, pe baza primului contract desființat nu putea Lazăr Teodorescu acum la Martie 1909 să ceară tribunalului ca conform art. 2 din Legea proprietarilor, să declare și să ordone rezilierea lui, evacuarea imobilului și expulzarea subarendasilor Frații Chelemen, plus obligarea subarendasilor la plata câștiului neachitat, și nici tribunalul să încuviințeze. O asemenea cerere ar fi putut-o face Lazăr Teodorescu uzând însă de drepturile ce-i conferea noul contract, pe baza altor dispozițiuni din Legea proprietarilor și cu o procedură nu atât de drastică și sumară;

Deci, apelul Fraților Chelemen, prin care se plâng contra acestei ordonanțe No. 71 din 1909, care ordonă expulzarea lor tocmai în timpul culturii moșiei, la 16 Martie, când se făcuse arăturile și sămănăturile de toamnă, iar plata câștiului era asigurată prin garanția ce, după cum rezultă din contract, o depusese înainte de intrarea în posesie, este întemeiat și în drept și în echitate;

Cât pentru alegațiunea ce intimatul o face în subsidiar, că Frații Chelemen ar fi părăsit de bună voie moșia, ea este combătută cu însăși petiția lui Lazăr Teodorescu cu care cere evacuarea moșiei și procesul-verbal dresat de portărel în ziua de 18 Martie a. c., care constată evacuarea și expulzarea subarendasilor Frații

Chelemen, așa că orice dovadă contrarie este inadmisibilă, și în tot cazul inutilă;

În privința intervențiunii lui Iani Bociari, care se grăbește să ia în subarendă moșia, fără a aștepta ca ordonanța de evacuare să rămână definitivă, ori din ce punct de vedere am examina-o, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă; și, în adevăr, în Legea proprietarilor nu găsim nici o dispozițiune, nici un articol care să se ocupe de asemenea cerere, și rațiunea este că în acest litigiu dintre proprietar și arendaș, care reclamă o grabnică soluțiune, în care scop s'a și creat legea specială asupra drepturilor proprietarilor, nu a voit să dea drept a interveni și alte persoane, împiedicând astfel repede rezolvare a procesului: 2) ori cât de savante și bine documentate ar fi concluziunile susținătorului acestei cereri de intervenție, trebuie să se recunoască că ea este făcută nu pentru a apăra interesele lui Lazăr Teodorescu, ci pentru apărarea propriilor sale interese; și că Curtea de apel, sesizată a judeca hotărîrea primei instanțe dată pe cale de ordonanță prezidențială, este o a doua instanță, nu prima, după cum se susține, și așa fiind, această cerere de intervențiune, față cu dispozițiunile art. 248 din Procedura civilă, este inadmisibilă;

Iată dar pentru cari considerente diferim de părerea majorității și credem că trebuie să se admită în totul apelul făcut de G. și P. Chelemen; a se reforma ordonanța apelată și a se respinge acțiunea făcută de Lazăr Teodorescu, cât și intervențiunea făcută de Iani M. Bociari.

(ss) D. Bârsescu; A. Istrati.

INFORMAȚIUNI

Duminică 18 cor. făcându-se alegerea de decan la Facultățile juridice din București și Iași, au fost aleși ca decani: d-l *C. G. Dissescu* la București cu unanimitatea voturilor exprimate și d-l *Dimitrie Alexandrescu*, la Iași, cu 5 voturi din cele 8 exprimate, întrunind d-l Cantacuzin 2 voturi și d-l Cuza un vot.

* * *

Tot Duminică 18 cor. a avut loc la București alegerea Consiliului de disciplină al Baroului Ilfov și a fost ales ca decan, cu mare majoritate de voturi, d-l *Mihail Antonescu*. În consiliu nu s'a ales decât d-l Mitescu, declarându-se balotaj pentru celelalte locuri. Duminică viitoare 25 cor. va avea loc alegerea celorlalți membri ai baroului.

Manifestația calduroasă ce s'a arătat de către colegii d-lui Mihail Antonescu, este o răsplată bine meritată pentru modul cum d-l Antonescu a lucrat pentru ridicarea acestei bresle, în timpul când fusese decan.

BIBLIOGRAFII

A APĂRUT:
JURISPRUDENȚA: STUDII JURIDICE

DE

I. P. SINESCU

CONSLIER LA CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA

A apărut: *Tratat de drept comercial după doctrină și jurisprudență. Despre asociațiunile în participație și societățile civile și străine*, volumul II, partea I, de *C. N. Toneanu*, avocat, Galați. Se găsește de vânzare la librăria Negoescu și Manițiu pe prețul de 4 lei, unde se află și volumul I pe preț de 8 lei și *Falimentele*, partea I și II, ambele pe preț de 6 lei.